

hiszen nem is teszek semmi rosszat, csak tréfálok, már pedig tréfálni mindig szabad.

Arthur nem felelt, hanem titkon clyanformát gondolt, hogy bizony sokkal jobban szeretné, ha ez a pajkos fiu nem volna itt. Midőn tehát a fiu fölkelt és azt mondá, hogy szeretne délig még sétálni, a néni, azaz Arthur, kapott rajta és így szólt:

— Ha kedved van, mehetsz; még csak tíz óra, ebédig van elég időd.

E szavaknál az öreg asszonyság elővette övéből arany óráját, hogy megnézze, hány óra.

— Oh, milyen szép óra! kiáltá a fiu. Mutassa egy perczre, nénikém, szeretném megnézi.

De Arthur még nem felejtette el, miként bánt a fiu a kötéssel és csöpp kedve sem volt kezébe adni az órát. Viszsa akarta tenni övébe s így szólt:

— Nem, nem! Nem szükséges közelebről látnod. Az ilyen női óra nagyon gyöngö portéka, nem ilyen szeleburdi kezébe való.

— No bizony! Csak nem hiszi kedves nénikém, hogy elrontom? Csak egy perczre adja ide... rögtön visszaadom... Ugy-e ide adja, kedves nénikém... jó nénikém!

Arthur nem tudott ellenállani a fiu hízkelkedésének s engedte, hogy kezébe vegye az órát. A fiu azonnal fölnyitotta az óra hátsó lapját és minden oldalról nézegette, fürkészgette annak szerkezetét.

— Milyen szép! Milyen piczike kerekai vannak! mondá.

— Add vissza, most már láttad! szólt Arthur s kinyújtá sovány, reszkető kezét.

De a fiu hátra ugrott, úgy hogy Arthur nem érhetette el. Mindinkább izgatottan és haragosan kiáltá Arthur:

— Ne bánts a kerekait! Hozzá ne nyulj, mert eltöröd!

De még ki se mondá a szavakat, midőn az óra kisiklott a kezéből, leesett a földre és összetört, úgy hogy néhány apró kereke darabokban hevert a földön.

— Ejnye! bizony összetört! kiáltá a fiu.

— Összetörted! Az én legkedvesebb fiatalkori emlékemet összetörted! Sem mirevaló pajkos ficzkó, most már vége türelmemnek, ezért kikapsz! kiáltá Arthur, feledve, hogy az öregséggel és gyöngeséggel a harag nem fér össze... Föállt... de az öreg néni reszkető lábai nem bírták s Arthur a nagynéni alakjában lerogyott a földre.

Gunyos nevetés hangzott Arthur füleiben azon pillanatban, midőn leesett; aztán mély csönd lett körülötte. Néhány percz múlva fölkelt, még pedig oly könnyen, hogy szinte csodálkozott fölötte. Nagy meglepetésére nem érzett semmi fájdalmat tagjaiban s a hamis tündért sem látta, aki az imént Arthur alakját magára öltve, előtte mint az a pajkos fiu szerepelt.

— Lehetetlen, hogy meg ne ütöttem volna magamat, gondolá Arthur. — Arczra estem s bizonyosan betörtem orromat, mert ha hozzányulok, egészen kicsinynek érzem, — bizonyosan egészen belapult.

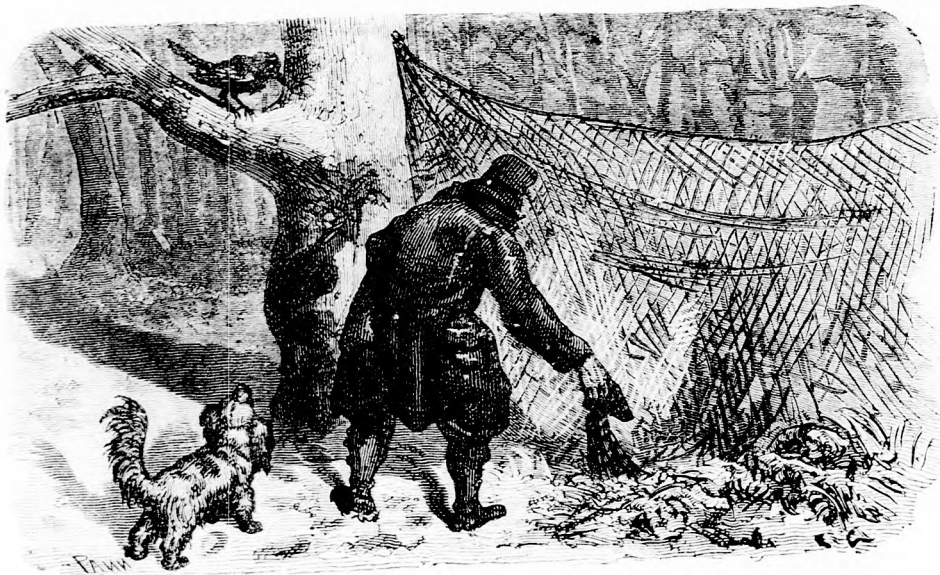
A tükörhöz szaladt, de meglepetve állt meg.

— Ez furesa! Nem hittem volna, hogy a tükör oly magasra van akasztva... székre kell állanom, hogy bele tekinthessek. De az már kétségtelen, hogy a köszvényes fájdalmakat semmi sem gyógyíthatja meg oly gyorsan, mint ha az ember lecsik a földre. Ötven esztendő-

vel fiatalabbnak érzem magamat. Semmi fájdalmat és fáradságot sem érzek.

Fölállt a székre és még így is csak épen hogy arcát láthatta a tükörben. De midőn megpillantá magát, nagy kedve támadt bezuzni öklével a tükröt.

Ez nem én vagyok! kiáltá bosszusan. Hogy lehetnék én ez a csunya kis lány. ezzel a pofók, kövér arcczal, pisze orral.

A MADARÁSZ ÉS A CSÓKA. (Lásd a 447. lapon.)

apró szemekkel! Oh Istenem, mily szerencsétlen vagyok!

De lassanként, amint tovább nézette magát a tükörben, egészen más gondolatai támadtak.

— Elvégre is, gondolá, ha nem is épen szép az arcom, de jószágot, vidám kedélyt mutat, nincs többé ránczos homlokom, s ha szemeim aprók is, nem kell

pápaszemet viselnem és ha kicsiny és kövér vagyok is, de fiatal vagyok és szabadon használhatom tagjaimat. Egyébiránt mily bolondság az, hogy az emberrel oly nagy súlyt fektetnek a külső szépségre! Itt van például Mari néni... Azt mondják, hogy hajdan nagyon szép volt és ma mi látszik e szépségből? És mi haszna van belőle? A nagy szemek job-

ban látni
száj sze
Nem biz
könynye
fogalva
bár köz
kellene
melyeke
gyok es
délyü. m

Igy
végig m
már tu
Mari n
hanem
kis Lin
kent a
jesen m

ban látnak-e, mint a kiesinyek és a szép száj szebben beszél-e, mint a csunya? Nem bizony! A jó könyv megmarad jó könyvnek, ha egyszerű kötésbe van is foglalva és az arany is arany marad, habár közönséges erszénybe rejtik. Nem kellene soha bántani senkit testi hibáért, melyeket nem maga okozott. Inkább vagyok csunya, de jószívű és vidám kedélyű, mint szép, de gonosz.

Igy okoskolt Arthur s amint végig nézett magár látta, hogy ő most már tulajdonképen nem Arthur, nem is Mari néni, akivé előbb átváltozva volt, hanem újabb csodás átváltozás folytán a kis Linka lett belőle. És ime, mikor ekként a más ködmöne volt rajta, mily teljesen máskép gondolkozott is!

Tovább nézegette magát a tükörben s így beszélt magához:

— Az bizonyos, hogy szépségemért nem igen fognak az emberek bámulni, hanem fogom én tudni kedvessé tenni magamat más módon. Azt senki sem tagadhatja, hogy jóság és nyájasság tükröződik arczomon.

S ekként beszélgetvén magával az Arthurból átváltozott Linka, barátságosan mosolygott a tükörbe saját arczára és komolyan mondogatá magának, hogy bizony csalódott, mikor eleinte olyan nagyon csunyának ítélte magát, végül pedig teljesen meggyőződött, hogy a pisze orr és az apró szem is kellemes lehet.

(Folyt. követk.)

A SZENT HAJDANBÓL.

— Főldvány. —

KICSI a rajz, ámde nagy az,
Hogyha nézed: mit jelent?
Olyan művet ábrázol az
Mely esudálatos és szent.
Gondolkozzál csak felette —
S meglásd: legott jut eszedbe.

A TUDOS ELEFÁNT.

(Képpel a 418. lapon)

JNDIAL, borneói,
Szenegáli elefánt:
Csak nagyságra váltakozik,
Mind ügyes az egyaránt.

Nem hiába nagy a szügye —
Benne hálás szív lakoz.
Nem hiába nagy a feje:
Esze sok van, nagy okos.

Legesudálatosb szerszáma
Az a hajlékony ormány,
Melylyel emel, lerak mindent,
Lóbál, dobál, kotor, hány.

Egy rántással mind tövestül
Vele pálmát is kidőt;
S ha akarja szép gyöngéden
Főlemel egy legyezőt.

A Z E L S Ő V A S U T.

(Képpel a 440—441 lapokon.)

BIZONYNYAL csak kevesen vannak köztetek, kis olvasóim, kik még nem láttak vasutat, sőt kétségkívül sokan már utaztak is vasuton. Mily gyorsan röpi az utast a prüszögő, zakatoló gőzmozdony, mily simán futnak a kocsik a sineken! Nem döcög, mint a közönséges kocszi a rögös országuton és amit hajdan csak mesebeli emberekről mondtak, azt most akármelyikünk megteheti, száz mértföldnyire utazhat egy nap alatt. Mikor még vasut nem volt, ugyancsak sok bajjal járt messzire utazni; mindenféle podgyászszal meg kellett rakni a kocsit, minden éjjel más-más vendéglőben meghálni s aki az ország egyik széléről a másikra akart jutni, két hétig is törődött a rossz utakon és holtfáradtan érkezett céljához: a kinek pedig épenséggel külföldön volt dolga, az hónapokig alig járta meg az utat s ezért akkor csak gazdag emberek utazhattak. Most egypár nap alatt a legtávolabbi országokba eljuthatunk és Párist hamarabb megjárhatjuk, mint hajdan apánk a szomszéd várme gyét.

A vasut tehát, mint látjátok, nagy áldás az emberekre nézve s mi ugyancsak örvendhetünk, hogy ebben a korban élünk mikor oly könnyű eljutni egyik helyről a másikra. Ez pedig nem igen régóta, van így. Öregebb emberek még élnek, kiknek fiatal korában még híre sem volt a vasutnak, mert még föl sem volt találva.

Ötven esztendővel ezelőtt, élt Angolországban egy gépész, Stephenson György. A gőzgépet már akkor ismerték, de senkinek sem jutott eszébe, hogy olyan gépet lehetne készíteni, mely egy kocsikerekeit forgassa, e kocszi pedig aztán más kocsikat vonhatna maga után. Ste-

phenson jutott először e gondolatra és nagy fáradsággal számíttatott, tervezgetett, készített mintákat és bizonyíttatta az embereknek, hogy ha vas sinekből csinálnának utat, ezen a gőzgép által forgatott kocsikerék gyorsan haladna előre. Sokáig nem hitte senki, sőt nevettek és szegény Stephenson sok évi fáradsága és munkája után már egészen elszegényedett és kétségbeesett a fölött, hogy nagy eszméjét valaha megvalósítva lássa. Neki magának nem volt pénze, hogy olyan vasutat és gőzkocsit építsen, mások meg nem akarták pénzüket kockáztatni, mert bolondos gondolatnak tartották az egészet. Végre azonban mégis sikerült néhány gazdagabb embert meggyőznie a terv kivihetőségéről, ezek társulatot alakítottak, összeszerezték a szükséges pénzt és létrehozták az első vasutat, mely mindössze hat mértföld hosszú volt és két kisebb angol várost, Stocktont és Darlingtont kapcsolta össze.

Ez az első vasut természetesen távolról sem volt oly tökéletes, mint a mostani. A rajzon láthatjátok, milyen formátlan, tökéletlen volt ugy a gőzmozdony, valamint a kocsik, ugy hogy most szinte nevetségesnek találjuk. De mikor aztán az emberek meggyőződtek, hogy Stephenson eszméje csakugyan kivihető és belátták, mily nagy hasznára válhatik az emberiségnek, gyorsan tökéletesítették az új találmányt, mely egyik legnagyobb áldása a mívelt nemzeteknek.

Épen e napokban mult ötven esztendeje, hogy az első vasutat megnyitották és e nap emlékére most ünnepet rendeztek ott, hol a legelső vasut épült. De ti is, kis olvasóim, véssétek elmétekbe Stephenson György nevét, mert ő egyik legnagyobb jóltevője volt az egész világnak.

BERCZI, A MŰVÉSZ,

vagy

a szülői ház emléke.

— Beszélyke. —

(Két képpel a 444. és 445. l.)

NAGYON régen, több mint száz esztendővel ezelőtt: egy félreeső, sziklás, erdős vidéken, hová csak nagyon ritkán tévedt egy-egy idegen, élt egy szegény kézműves család. Az apa szorgalmas munkával kereste meg a mindennapi kenyeret családja számára ami bizony nem volt épen könnyű feladat, mert sok gyermek volt a háznál s ezeknek tartása ruházása nem kevés gondot okozott, annál inkább, mivel a gyermekek még kicsinyek voltak és nem segíthettek semmiféle munkában.

A gyermekek közt legidősebb volt egy fiu, kít Berczinek nevezünk, (ámbar nem ez volt igazán neve.) A kis Berczi már kicsinyke korában meglepő hajlamot tanusított a rajzoláshoz s alig volt öt-hat éves, mikor már a kutyát, cziczát, vagy a szobában ülő kisebb testvéreit lerajzolta. Persze e rajzok nagyon furcsák voltak s az iskolába nem igen aratott volna velök dicsőséget; korommal mázolta a fehér falra alakjait s a rajzok természetesen nagyon hiányosak valának, mert hiszen senki sem tanította a kis fiut; azonban így is mindig pompásan rá lehetett ismerni a kis Juczikára, vagy Gyuriczára, vagy a Bodri kutyára és egyik-másik szomszéd nem ritkán így szólt a fiu apjához:

— Szomszéd uram, meglássa, ebből a fiuból még valamikor festő lesz.

— No még csak az kellene! felelt az öreg. — Legyen belőle becsületes mesterember és keresse meg mindennapi kenyerét, az való neki, nem pedig, hogy festő legyen. Ez nem szegény embernek való időtöltés.

Nem is tűrte tovább az öreg, hogy a fiu mázolgatással töltse az időt, hanem addig is, míg majd annyira megnő, hogy elmehet inasnak valami jóravaló mesteremberhez, rábizta a juhokat és kecskéket, hogy naphosszat őrizze kint a legelőn. Bercziből tehát egyelőre kecskepásztor lett és még a falusi iskolába sem járhatott, mert apjának szüksége volt rá, hogy valaki őrizze a kecskéket és juhokat.

Tavasztól késő őszig kint a bérczek sziklák közt tölté tehát Berczi napjait s mialatt a kecskék vigan legelésztek, — ő maga leheverészt a puha fűbe, bámulta a szép kék eget, a gyönyörű regényes vidéket, hallgatta a madarak dalát, — aztán rajzolgatott. Csupa unalomból tette, minden más czél nélkül, mint hogy a hosszú napot ne töltse egészen tétlenül. Egyik-másik iskolás gyerek pajtásától szerzett néha egy-egy darab papirost, egy darabka írót s aztán hol egy sziklát, hol egy terebélyes fát próbálgatott lerajzolni. Amit rajzolt, nem mutatta senki-nek és kezdetben bizony nem is volt mit dicsekednie; de a folytonos gyakorlat lassanként mégis ügyesebbé tette; nem fáradt bele, ha egy-egy fát tizszer is újból kezdett rajzolni; addig nem nyugodott, míg a rajz igazán nem sikerült. Később az előtte elterülő egész regényes vidéket megkisérté lerajzolni egy nagyobb iv pa-

pirosra s e művön roppant türelemmel és szorgalommal dolgozott hetekig, a nélkül, hogy valakinek elárulta volna.

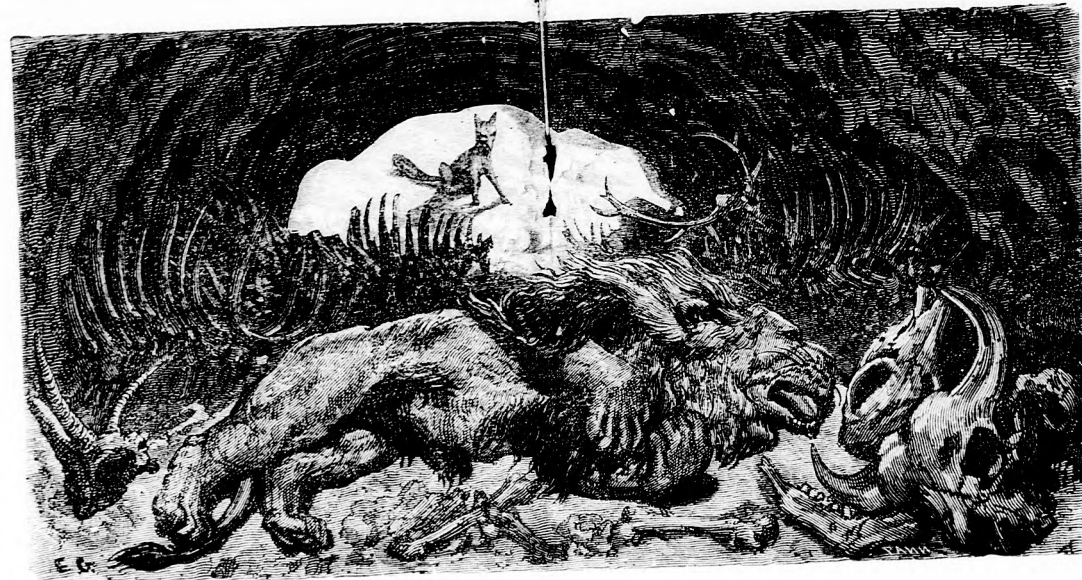
Már jóformán készen volt a tájkép, csak itt kellett még rajta igazítani s egy szép nyári napon, a puha pázsiton fekvés rajzolatát egy ócska deszkadarabra kiterítve, épen be akarta fejezni kis mester művét. Csak néha-néha pillantott föl kecskéi után, de ezek nyugodtan legelésztek s Berezi minden figyelmét rajzára fordítván, észre sem vette, hogy egy uriasan öltözött öreges férfiú közeledik feléje, megáll a háta mögött és meglepetve bámul hol a rajzra, hol a szegényes, kopott-ruhás rajzolóra. És minél tovább nézte a rajzot, annál inkább növekedett bámulata s végre hirtelen megszólalt:

— Te fiu! Hol tanultál te rajzolni?

Berezi ijedten fölugrott s iparkodott elrejtteni a rajzot; de az idegen így szólt tovább:

— Ne rejtgeds, kedves fiam! Ellenkezőleg, mutasd elő és beszéld el, hogyan tanultál meg ily remekül rajzolni,

Berezi lassanként nekibátorodott és elmondta, hogy ő bizony nem tanult soha senkitől, csak úgy magától próbálgatta, hogy ne unatkozzék oly nagyon, mikor naphosszat a kecskéket őrzi.

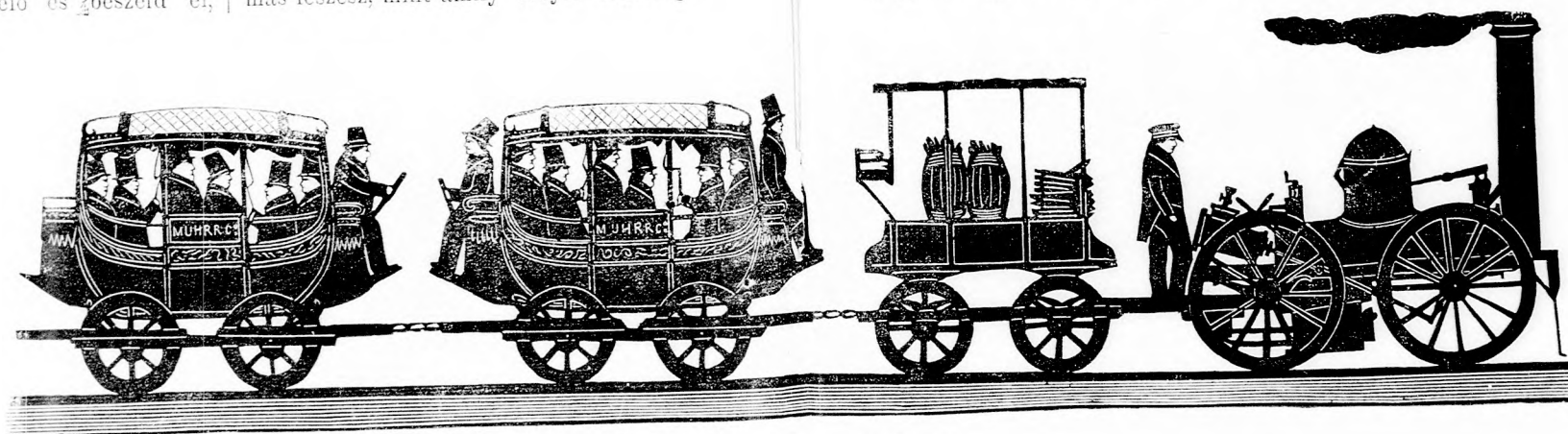

A BETEG OROSZLÁN ÉS A RÓKA. (Lásd a 416. lapon.)

— De hiszen ez bámulatos! Kiáltá az idegen. — Neked nem szabad itt maradnod a hegyek közt, velem kell jönnöd, én taníttatni foglak s ha ép oly szorgalmas leszel, mint amily fényes tehetség-

gel bírsz, akkor nagy művész lesz belőled. No's, mondd akarsz-e velem jönni?

Berezi természetesen ezer örömmel beleegyezett, de mindjárt azt is megjegyze, hogy előbb tudtul adja szüleinek,

AZ ELSŐ VASUT. (Lásd a 438. lapon.)

mily nagy szerencse érte. Az idegen ur, hírneves festő volt, elkísérte tehát a faluba és ott előadta Berezi apjának, hogy magával viszi a fiát és taníttatni fogja, nagy művészt nevel belőle. Azonban Berezi apja semmikép sem akart beleegyezni. A jámbor öreg embernek nem fért a fejébe, hogy egy szegény mesterember fia egyéb lehessen, mint szintén becsületes mesterember; határozottan kijelenté tehát, hogy ő nem egyezik bele.

Ez most nehéz pillanat volt, Berezi-nek választani kellett: vagy itthon marad és lesz tovább is kecskepásztor, később pedig kovács- vagy vargainas, — vagy elmegy pártfogójával és művésznék képezi ki magát, de ekkor magára vonja szülei haragját. Sajnálom, de nem titkolhatom el az igazságot: Berezi arra szánta el magát, hogy elmegy az idegen ural s a nagyvilágban iparkodni fog fölvergődni. Kérte szüleit, ne haragudjanak, — de apja kerlelhetetlen volt s kijelenté, hogy ám legyen, csak menjen, de e percztől többé nem fia, ne is kerüljön soha többé szeméi elé.

Busan távozott Berezi és sokáig nem tudott megnyugodni. Akárhányszor visszaakart szökni a csöndes kis faluba és lemondani fényes jövőjéről; de pártfogója nem eresztette őt szeméi elől s lassanként a tanulás

annyira igénybe vette a fiu minden figyelmét, hogy alig maradt ideje egyébre gondolni.

Most már nem járt rongyos, kopott ruhában. A fővárosban éltek s pártfogója az akkori divat szerint esinosan fölruházta, aztán gondoskodott, hogy a fiu alapos oktatást nyerjen a rajzban és festésben. És Berezi nem is hazudtolta meg a hozzája esatolt reményeket; szorgalmával és ügyességével bámulatra ragadta tanárait s még szabad óráiban is abban telt legnagyobb gyönyörüsége, ha egy-egy virágot, állatot hamarjában lerajzolatott. (Lásd a képet a 444. lapon.)

Ekként mult néhány esztendő s a fiuból deli fiatal ember lett, ki már mesze tulszárnyalta még tanítóit is és a fővárosban egyike lett a legünnepeltebb művészeknek. De azért még mindig szorgalmasan képezte magát s még egy feladat várt reá, melyet meg akart oldani. Ugyanis több ezer arany jutalom volt kihirdetve egy pályázatnál a beküldendő legszébb kép számára s Berezi elhatározta, hogy pályázni fog; ha megnyerné a nagy jutalmat, akkor aztán végkép meg volna alapítva hırneve és dicsősége.

Napokig gondolkozott, milyen képet fessen; ezerféle tárgyra gondolt, de egyiket sem találta elég jónak ily fontos alkalomra. Egy este ismét efölött gondolkodva aludt el, a nélkül, hogy valami jó képtárgyat talált volna. Még álmában is üldözte ez a gondolat. Azt álmodta, hogy megint kis fiu és otthon van kiesiny szülőfalujában, kint járt a regényes sziklák közt s rajzolni akar, de nem tud; majd ismét abban a kedves kis

szülői házban látta magát ott a szikla tövében, elöl a zuhogó hegyi patakka; anyja a ház előtt font, a macska az orsó után kapkodott, legkisebb leánytestvére pedig a cziczát akarta megfogni, míg távolabb az apa egy szerszámot igazított, a kis Gyuricza pedig roppant fontos képpel és büszkén állt mellette, mert valami csekélységgel segítségére lehetett apjának. Oly élénken álmodta ezt Berezi, hogy mikor reggel fölbredt, szinte meglepetve nézett körül, hogy többé nem látja.

— Oh, mily kedves ez az emlék szülőim házára, hol gyermekkoromat oly boldogon töltöttem! Mily rég nem láttam! És mégis oly élénken emlékszem mindenre, mintha most is ott volnék, akár le is festhetném. Igen, lefestem! Ezzel fogok pályázni a nagy jutalomra. Oly szeretettel, mint ezen, semmi más művön sem tudnék dolgozni.

Még az nap hozzá fogott a munkához s aztán hetekig egész lelkesedéssel dolgozott rajta. Sokszor azonban el-elmerengett a már jóformán kész kép fölött (Lásd a 445. lapon.) s gondolatban visszatért szülőihez. . . Valjon élnek-e még és haragusznak-e még reá s nem fogják-e soha többé visszafogadni gyermeköknek!? Hiszen ő most is igazán szereti szegény szüleit. — Egyszer aztán eszébe jutott valami, rejtélyesen mosolygott és annál nagyobb buzgalommal dolgozott a képen.

Amit Berezi remélt, az be is teljesedett, képe megnyerte a nagy jutalmat s nem csak nagy dicsőséget, hanem sok pénzt is aratott.

házam
Berezi
lelkesít
rült ké
je, hog

A
sze a k
falubar
szélén
házban
és tes
nöttek
megör
deje m
De az
masar
fölm
jelent
embe
mit a

hatot
ves s
de az
akar
Eléb
s azé
ideg
s eg
kor
kátó
mag
jon
érze
Az
deg
leho
vár

— És ezt neked köszönhetem, szülőházam kedves emléke! szolt magában Berczi meghatottan. Csak e drága emlék lelkesíthetett föl annyira, hogy ily sikerült képet festhettem! De most már ideje, hogy leróvjam hálámat!

Alig egy héttel ez után amott meszsze a hegyek közt, abban a csöndes kis faluban egy fiatal ember ballagott a falu szélén álló egyik házacská felé. Ebben a házban éltek még most is Berczi szülei és testvérei. A gyermekek már nagyra nőttek, a szülők pedig bizony már nagyon megöregedtek, mert több mint tiz esztendeje mult annak, hogy Berczi látta őket. De azért az öreg még mindig szorgalmasan dolgozott s épen esodálkozva kelt föl munkájától, mikor legény fia, Gyurka jelenté, hogy egy igen finom külsejű uri ember lépett be az udvarba, — valjon mit akarhat?

Az idegen ur — Berczi volt. Meghatottan nézett körül oly rég látott kedves szülőhelyén, könyvek toltak szemébe, de aztán legyőzte fölindulását, mert nem akarta magát most még fölismertetni. Előbb tudni akarta, mit gondolnak felőle s azért olyan ürügyet talált ki, hogy ő idegen utas, kocsija nem messze eltört s egy kis helyet kíván éjszakára. De mikor belépett és megpillantá a sok munkától meggörnyedt, ősz szüleit, alig birta magát visszatartani, hogy oda ne boruljon lábaik elé. Mégis uralkodott azonban érzelmein s előadta betanult mondókáját. Az öregek nem ismerték meg s mint vendéget szívesen látták és iparkodtak, hogy lehetőleg jól ellássák mindennel a nagyvárosi urat.

Vacsoraközben egyszer Berczi azt is kérde, hogy nincs-e több gyermekök: csak azok, akiket itt együtt lát az asztalnál?

Az öregek e kérdésre elkomolyodtak, az apa összeránczolta homlokát, a jó anya pedig könyezve mondá:

— Ah! Volt még egy fiunk, de elhagyott régen... és azóta nem tudunk róla semmit. Elfelejtett minket végképen!

Berczi ismét majd elárulta magát s el kellett fordulnia, hogy legyőzze fölindulását. Aztán egyéb dolgokról beszélt s egyszer ismét így szolt:

— Még nem is mondtam önöknek, hogy én tulajdonképen hova utazom. Itt a szomszéd városban egy nagyszerű kép van kiállitva, olyan remekmű, hogy a fővárosban a nagy pályázon megnyerte az első jutalmat, több ezer aranyat; három napig lesz itt kiállitva, hogy a közönség megnézhesse, aztán viszik tovább, mert egy nagy ur megvette huszezer forintért. Ezt a képet akarom megnézni. Tudják mit? Jöjjenek velem. Kocsim holnap ide jön értem, bemegyünk együtt. Tudom, ilyen képet még soha sem láttak s holnap vasárnap van, ráérnek egy kis kirándulásra.

Az öreg eleinte azt felelte ugyan, hogy ő nem igen ért a festményekhez, minek menne a kép bámulására? De a fiatal vendég addig unszolta őket, míg végre beleegyeztek, hogy elmennek vele.

Másnap a szomszéd városka vendéglőjének nagy termében alig fért be a sok ember. Mindenki látni kívánta a híres festményt. A nézők közt egyszerre

(Folytatása a 446. lapon.)

... EGY KIS VIRÁGOT ... HAMARJÁBAN LERAJZOLT. (Lásd a 442. lapon.)

... ELMERENGETT A KÉP FÖLÖTT. (Lásd a 442. lapon.)

(Folytatás a 443. laphoz.)

megjelent egy öreg falusi ember is feleségével; egy fiatal ur vezette őket s mikor a teremben levők a fiatal embert megpillanták, utat nyitottak a képhez. Berezi volt az, ki szüleit odavezette, de maga aztán kissé hátrább állott meg.

A két öreg, amint a kép elé ért, meghökkenve állapodott meg. Szemeiket dörzsölték, aztán közelebb léptek, majd hátrább mentek s arczuk hol sápadt, hol piros lett, míg végre az anya így szólt:

— Te öreg... nézd csak... nini... ez a mi házunk... de igazán a mi házunk és ott vagyunk mink is mindnyájan, a milyenek voltunk ezelőtt tiz esztendővel... Ni... ott állsz te és a fűrészszigazítod... Gyurka meg tartja...

— Ez pedig te vagy... itt állsz ni az ajtó mellett és fonsz... ez meg a Juczika, mikor még kicsiny volt! Rá lehet ismerni mindenre! Ott fekszik a Bodri

kutya... amott a tarka kecske... a kut meg a galambdúc is...

— De hát ki festette ezt így le? Hiszen nálunk soha sem járt festő... ha csak... Istenem! talán fiunk; Berezi festette le emlékezetből, ő az a híres festő... és mégsem feledkezett meg szülőházáról és szüleiéről.

— Nem, nem feledkezett meg és nem is fog soha! szölt Berezi és odalépett. Kedves atyám, édes jó anyám, hát nem ismertek reám? Én vagyok fiatok, fogadjatok vissza.

Sokáig tartott, míg az öregek magukhoz tértek ámulatukból, hogy vendégükben fölsímték fiukat. De aztán volt is öröm, hogy alig tudtak lecsillapodni. Az apa látván, hogy fiának Isten valóban fényes művészi tehetséget adott, most már természetesen szintén örvendett s Berezi aztán magához vitte szüleit és testvéreit a fővárosba, hol egymást szeretve sokáig éltek boldogan.

A BETEG OROSZLÁN ÉS A RÓKA.

— Aesop meséje. —

(Képpel a 440—441 lapokon.)

BETEG volt az állatok királya, az oroszlán és hirül adatott az állatoknak, hogy királyuk nagyon szívesen venné, ha hü alattvalói meglátogatnák őt s betegségében vigasztalnák, mulattatnák. Mentek is sokan az oroszlán-barlangba, csak a róka nem akart semmiképp bemenni. Néha-néha elment a bejárásig, de ott ravaszul megcsóválta fejét és ismét odább állott.

Észrevette ezt az oroszlán és egyik szolgájával, a hyénával izent a rókának, hogy a király nagyon rossz néven veszi, hogy a róka nem követi a többi állatok

példáját és nem siet a beteg király látogatására; siessen tehát és mielőbb tegye jóvá mulasztását.

— Nagyon sajnálom, felelé a róka, de nem teljesíthetem ő felsége kívánságát. Jártam a barlang közelében s azt láttam, hogy minden nyom csak befelé vezet s az állatok közül, akik eddig be mentek, senki sem jött ki többé!

És az okos róka eltalálta az igazat. Az oroszlán, hogy kényelmesebben éljen, betegnek színlelte magát s a látogatására ment állatokat fölfalta, míg végre az okos kiderítette a fufangot.

A JÓ ÖREG KALAUZ.

— Rejtett rimekkel. —

JUCZIKA Laczika sétálnak kettecskén,
 Örömmel legelész szemök a .....
 De bár kicsiny a kert, mégis a két gyerek
 Virágos ágyai között el .....
 De im kapóra jó egy kedves jó öreg.
 Legott megkérdezék a kicsiny .....
 Merre visz ki az ut? Este van immáron
 Leszállott már a nap ott a .....
 Jőjjetek csak velem ti kedves gyermekek
 Titeket kerceből szépen ki .....
 Szaporán, mielőtt az ut elsetétül!
 S e virágszálakat vigyvétek .....

A MADARÁSZ ÉS A CSÓKA.

— Aesop meséje. —

(Képpel a 436 lapon.)

KIVÁNCSLAN nézte a csóka, amint a madarász az erdőben szétterjesztgeté a hálót; végre udvariasan kérdé a madár, hogy mi az és mire való?

— Nektek madaraknak készitek szép várost s tesztek belé mindenféle jó ennivalót is, felelé a madarász.

A madár elhitte, bele ment a hálóba s meg volt fogva. Szomoruan mondá aztán:

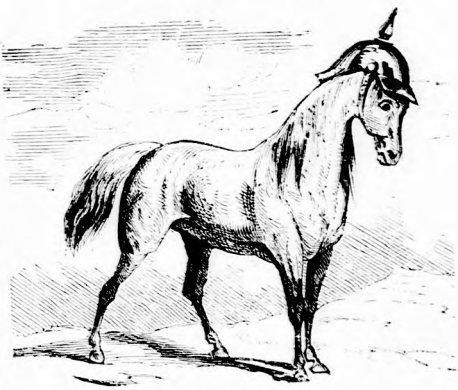
— Engemet rászedtél ugyan, de városod soha sem lesz népes, mert álnoksággal és csalárdsággal uralkodol benne.

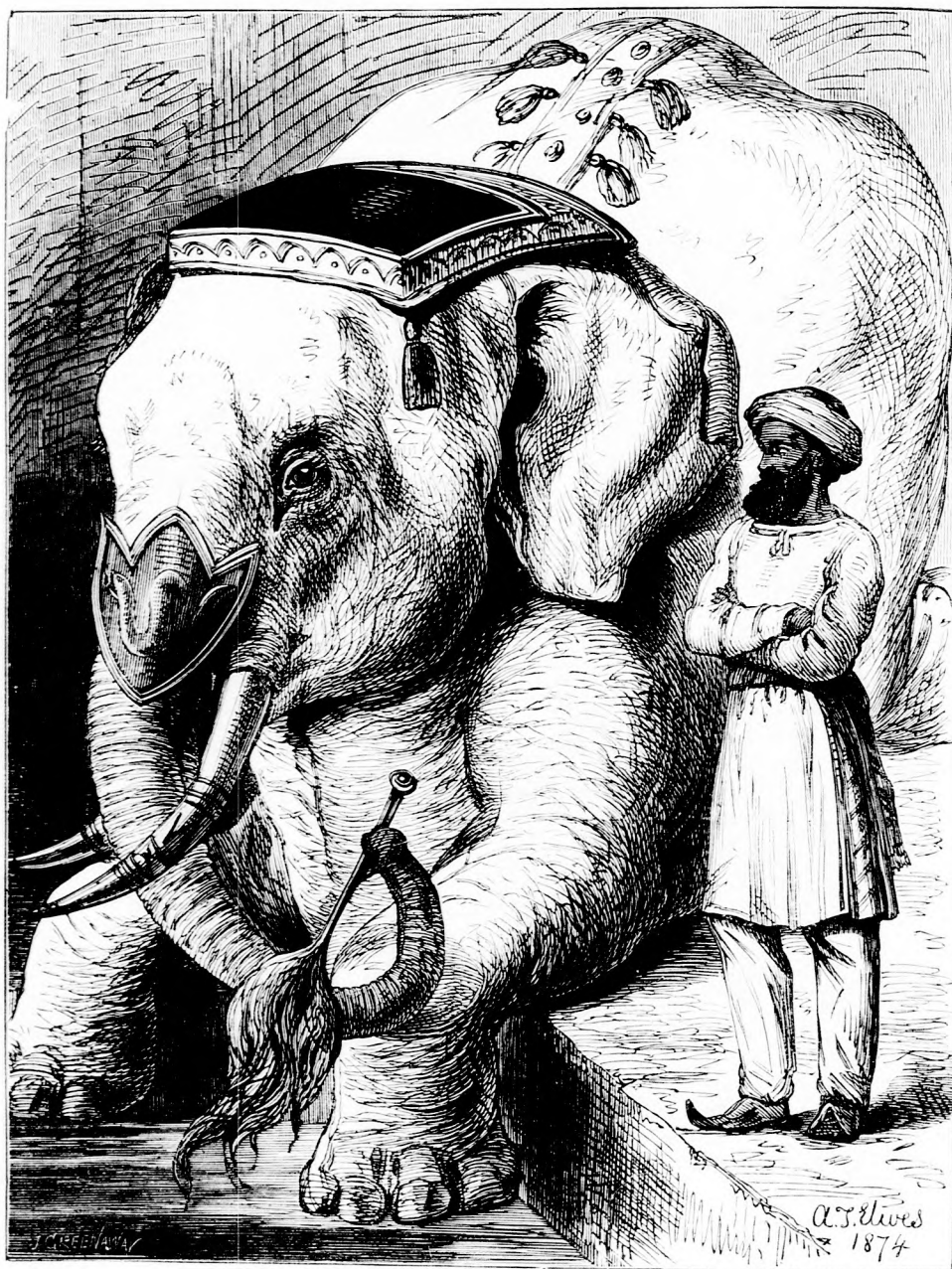
AZ ELTÖRT JÁTEKSZER.

(Képpel a 431 lapon.)

»ÜHÜ ühü!«
 No mi lett?
 Mi vette el
 Kedvedet?
 »Ühü ühü!
 Ühü-hü!
 Jaj Istenem
 De szörnyű!
 Beszélj hát már
 Kis fiú!
 Mért sírsz! Mért vagy
 Szomorú?
 Hogy ne sírnék
 — Ühü-ü —
 Mikor hát a
 Gyönyörű
 Játékom el
 Pusztula!
 Így keserg a
 Kis Gyula.
 »Hisz hallatlan
 Egy dolog!
 Nem hiába
 Zokogok,
 Képzeld el kedvesem,
 Kis hajómal a szobában
 Hajótörést szenvedtem!

KÉPTALÁNY.

A TUDÓS ELEFÁNT. (Lásd a 437.lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, 7-ik sz. Athenaeum-épület.

Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.